

денъ още на 1874 г. Тежкитѣ условия, които се прѣдвиждаха въ поменатия законъ, както и възрастающето революционно брожение, ме накараха да отложж тая работа за друго врѣме, а самото мое икономическо и общественно положение, при опропастеното мое и бащино състояние, ме бѣше икарало на търговската ми пакъ карьера, съ едно добро—за врѣмето—възнаграждение, при търговската кхща въ Цариградъ на съгражданина ми, Ст. А. Камбуровъ и С-ие. Напустнахъ обаче и търговска карьера, и поминъкъ, и всичко, и въ сщия денъ, въ който се обяви сръбско-турската война, заминахъ за Румъния, мѣстото на моята емигрантска дѣятелность. Прѣди да отпхтувамъ, ходихъ да взема послѣднѣо сбогомъ отъ знакоми и приятели. Г-нъ М. Д. Балабановъ издаваше тогива своя в. „XIX вѣкъ.“ Заварихъ го въ редакцията му—въ едно здание на Галата, ми се чини—надвѣсенъ надъ писалищната си маса и загриженъ въ мисли. На моето запитвание, какво мисли? — Мислж какво да пишж и какво да правя подиръ станжлитѣ кланета и опустошения въ България и които още продължаватъ, ми отговори. Идеята, която имахъ да му кажж и му казахъ, намѣрихъ, че тя е вече турена въ проектъ сир. испращанието на една депутация отъ народна страна при Европ. дворево. — Врѣхъ това и мислж, ми додаде. — Това е и самото добро, което може да направимъ сега за народа ни, му отговорихъ, и безъ повече подробни разяснения помежду ни, пожелахъ успѣшното испълнение на намисления проектъ. При прощалната си визита у Българския Екзархъ, Антима, който имаше въ мене оправдано довѣрие, Н. Блаженство ми прѣдаде, подъ строгъ секретъ, проектираното испращание на депутацията и имената на двоицата нагласени делегати. А приятельтъ ми, Д. Цанковъ, на прощалното ни виждане, се завайка, че момата му, Недѣлка, злѣ заболѣла въ Виенна, гдѣто бѣше на учение, и ще ходи за това тамъ. Съ весела изразителность азъ му пожелахъ *добъръ нжтъ* и всичко да излѣзе благополучно. И г-нъ Д. Цанковъ, съ тоя претекстъ, като държавенъ тогива чиновникъ, получи отпускъ и можѣ да се измъкне отъ Цариградъ.

Отъ Галацъ веднага заминахъ за Кишиневъ. Тамъ отъ 1872 г. бѣше устроено „Българско общество“, подъ прѣводителството на извѣстния нашъ патриотъ съотечественникъ, г-нъ Ив. Степаничъ Ивановъ, комуто и устно съобщихъ за проектираното испращание на народна депутация въ Европа